

25 грудня в бібліотеці зібралися представники письменницької громади, рідні та друзі, шанувальники творчості Євгенії Божик, аби відзначити 80-літній ювілей письменниці.

Директор бібліотеки **Іван Сварник** привітав присутніх з літературним святом і коротко розповів про історію будівлі бібліотеки, пов'язану з літературними процесами в Галичині XIX-XXI ст.: діяльністю Міського казино й польського Літературно-мистецького гуртка, заснуванням радянської Спілки письменників 1939 р., українським Літературно-мистецьким клубом, створеним 1941 р. Миколою Голубцем, зустрічами з сучасними письменниками.

Модератором дійства був відомий критик, перекладач, літературознавець **Василь Габор**. Він зазначив, що знав ювілярку багато років, до того ж знав не лише як талановиту журналістку, тонку поетесу, але і як людину найактивнішої життєвої позиції, готову прийти на допомогу кожному, хто цього потребував.

Останні слова підтвердив прозаїк **Василь Стефак**. Як він згадує, одного разу його «схопив» радикуліт. Порятувала колегу саме пані Євгенія, яка прийшла до нього з чудодійними ебонітовими дисками. Прикладаючи їх до спини, вона не лише позбавила письменника нестерпного болю, а й назавжди вилікувала від цієї недуги. «Не знаю, - сказав пан Василь, - чи це диски були такими помічними, а чи та дивовижна енергетика, якою вона володіла». На прохання ведучого В. Стефак зазначив, що творчий доробок Євгенії Божик, на жаль, іще не знайшов належної оцінки з боку літературної критики.

Продовжуючи цю думку, з розлогими спогадами виступив відомий критик і дослідник літературного процесу **Зиновій Суходуб**. Він наголосив, що Божик розпочинала свій шлях у літературу з журналістики. Працюючи в редакції «Вільної України», вона написала сотні нарисів про сучасників, пильно стежила за всім, що відбувалося навколо, вдало підмічала життєві деталі й тому її літературні твори були доступними для будь-якого читача. Письменницю зовсім даремно благословила Ірина Вільде, яка розгледіла в ній іскру таланту, який згодом дав щедрі плоди. Як згадує пан Зиновій, він і

досі пам'ятає те перше враження, яке справила на нього ця вродлива, показна жінка з уважним поглядом синіх очей, які вона передала своїй доньці й онукам.

Письменниця **Надія Мориквас** поділилася теплими словами про жінку, яка «ладна була неба прихилити» для кожного. У скрутні часи переходу від Союзу до незалежності, в неї було майже десять років, коли вона не видала жодної книжки через матеріальну скруту. Однак вона, очолюючи профком Спілки, усіляко дбала про здоров'я, відпочинок і просто матеріальну й моральну підтримку спілчан і членів їхніх родин. «Пані Євгенія, - каже Н. Мориквас, - готова була допомогти кожній людині, незалежно, була вона письменником чи ні. Особливо чуйно ставилася до всіх депортованих і репресованих, адже пережила особисту трагедію, коли їхню родину під час акції «Вісла» насильно виселили з рідного Надсяння, а батька, свідомого українця, замордували в тюрмі на Лонцького». Ці обставини детальніше розкрив брат письменниці пан

Вол

одимир Козяк.

Особливо він подякував доньці письменниці пані

Ірині,

яка доклала чималих зусиль до вшанування матері, видання книжки спогадів і її окремих неопублікованих творів і організації цього вечора. Цікавою була розповідь про ювілярку відомої поетеси

Надії Ковалик

, яка, до речі, є також автором передмови до щойно виданої книги, присвяченої 80-річчю Євгенії Божик.

Окрім теплих спогадів про прекрасну жінку, турботливу матір і чуйну людину, колеги по перу **Ганна Вівчар, Юлія Курташ-Карп, Ярослава Дмитрів** читали власну поезію, окремі прозові мініатюри ювілярки декламувала акторка театру ім. М. Заньковецької

Ольга Бакус

. Розмова продовжилася в невимушеному спілкуванні за канапками й смачними тістечками. Присутні з головою поринули у світ літератури й товариського життя щойно прожитих років, згадали не лише ювілярку, а й багатьох інших учасників літературно-мистецького й культурного життя Львова. А збоку, з великого портрета, на них уважно дивилися великі сині очі Євгенії Божик.

Іван СВАРНИК

